

Iz mladih peres . . .

(Prispevki »Zvončkarjev«.)

Marica Oblakova:

MOJA POT IZ AMERIKE V JUGO- SLAVIJO.

Zadnji dan v Ameriki! — Kar nisem si mogla misliti. Zdelo se mi je, da sanjam. Prej tako težko pričakovanega dne sem se danes skoro bala. Že jutri se bom morala ločiti! Zdelo se mi je nekaj neverjetnega, nemogočega. Da odpotujem v Evropo, v Jugoslavijo?

Iz teh misli me je prebudilo glasno brnenje zvonca. Hitro sem šla odpirat. V predsobo so se vsule moje sošolke. Prišle so po slovo. — To se vè, da smo jih malo pogostili. Vse dopoldne smo se pogovar-

jale o tem in o onem. Zelo jih je zanimalo, kakšna je Jugoslavija, kako je tam, kakšni so ljudje, kakšen jezik govorijo itd. Jaz sem od časa do časa kratko vzdihnila na to kopicico vprašanj, ki so mi jih stavljale vse križema. — »Kako naj bi vse to vedela, ko še nisem bila nikdar tam?« — Še sama si nisem mogla jasno predstavljati, kako je in kako bo. Če sem jim še tako zatrjevala, da ne vem, so le silile vame, male radovednice. Prosile so me tudi, naj govorim malo slovensko. Rade volje sem jim ustregla, kolikor sem pač takrat znala. Kar niso se mogle načuditi. Komaj sem se malo oddahnila, že zopet: »Kako se pravi miza po slovensko?« »Ah, kaj tisto«, pravi druga »povej rajše, kako se pravi ura!« »Tudi to ni nič«, odgovori tretja, »povej, kako se pravi: »Jaz pojdem domov«. — Vprašanj ni bilo ne konca ne kraja. Poskušale so

tudi ponoviti po slovensko, kar sem jim povedala, a skoraj bi si bile jezike polomile. Ni jim šlo.

Ko smo tako sedele in bile popolnoma zatopljene v pogovor, nas mahoma zbudi ura, ki je pričela biti dvanajst. Zdrznile smo se. Štiri ure so pretekle kakor nič. Hitro so se napravile, se poslovile in odšle. Obljubile so, da pridejo ob pol petih po šoli nazaj. Jaz sem ostala doma, ker smo imeli še dosti dela s pospravljanjem in urejanjem naših stvari.

Drugo jutro sem vstala zelo zgodaj. Zadnjikat smo še pregledali vse, — nismo li kaj pozabili. Ko smo se prepričali, da je vse v redu, smo vzeli kovčege v roke in — odšli. Poslovili smo se že preje pri vseh znancih in sosedih. Krenili smo proti pristanišču.

Ko smo prišli tja, je bilo že vse polno ljudi. V pristanišču je bilo zasidranih več ladij, tako da smo morali vprašati, kje je naša. Komaj smo se prerili skozi nešteto množico do parnika. — Ko je bilo vse urejeno, smo imeli še trideset ur časa. Porabili smo ta čas, da smo šli ven iskat strica in teto. Obljubila sta nam bila, da prideta na neko, prej določeno mesto, da se poslovimo.

Čakamo, čakamo — nikjer ju ni. Pol ure smo se ozirali — zaman, ni jih bilo. — Že smo se obrnili, da bi šli nazaj, kar ju zagledamo, kako hitra proti nam. Vsa zasopla mi teta izroči krasen šopek vrtnice. Bila sem ji zelo hvaležna zanje. Hitro a pristrčno smo se poslovili, ker je imel parnik že skoro oditi. Prišli smo menda zadnji čas. Komaj smo bili na parniku, so že dvigali mostiček, ki je bil zadnja vez med zemljo in med nami — na parniku, ki bo kmalu odplul z nami daleč, daleč...

Sirena zatuli, verige zarožljajo, godba zaigra in mi se počasi odmikamo iz pristanišča. Pisana množica nam je mahala z robcami v pozdrav. Nekateri so se smejali od veselja, a večinoma so jokali. — Vedno hitreje smo se odmikali. Množica je zviklakala, mi smo odzdravljali. Jok se je razlegal daleč naokoli. Ne morete si misliti, kako mi je bilo težko. Počasi nam je izginjal New York izpred oči. Peljali smo se mimo »Boginje Svobode«, ki izdaleka pozdravlja tučja: »Dobrodošel!«

Tako smo se odpeljali ob 10. dopoldne, dne 26. junija. Morje je bilo precej valovito. Tudi megla je nastopala, čim bolj smo se oddaljevali od suhe zemlje. V splošnem je kazalo slabo.

(Dalje prihodnjič.)